

De stam
van de oude eik

© 2025, Isabelle Gielen, Marijn van der Wateren en Pelckmans Uitgevers nv
pelckmans.be
Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

Tekst: Isabelle Gielen
Illustraties: Marijn van der Wateren
Vormgeving binnenwerk: KaaTigo
Omslagbeeld: Marijn van der Wateren
Vormgeving omslag: KaaTigo

D/2025/0055/156
ISBN 978 94 6383 725 5
NUR 277, 282, 287
THEMA YFB, YFHD, YPCA1, 5AH

pelckmans.be

facebook.com/pelckmans.be

instagram.com/pelckmans.be

De stam van de oude eik

Isabelle Gielen en Marijn van der Wateren

P E L C K M A N S

Inhoud

Een sprookjeshuis en een sprookjestuin.....	6
De snoepschat.....	13
Bruine bergen en een muur.....	20
In de put.....	24
Door de tunnel.....	29
De koning en zijn zonen.....	35
Bitter en zoet.....	38
Een geelgroene steen en een toverdrank.....	44
Dit is geen droom.....	47
Een plan.....	51
Opnieuw door de tunnel.....	56
Weer naar de koning.....	59
De spreuk.....	68
Duister en licht.....	73
De vijver.....	83
Een sprankeltje hoop.....	86
Plannen smeden.....	92
Klein maar dapper.....	98

Bijna betrapt.....	103
De laatste voorbereidingen.....	107
Nieuwe maan.....	113
Waar is Jonas?.....	121
Ranke rozen.....	126
Een steen, een spreuk en een spiegel.....	130
Een klein probleem.....	135
Spiegeltje, spiegeltje aan de wand.....	142
Een spion.....	146
Waarom samen lezen? En hoe doe je dat?.....	154

Een sprookjeshuis en een sprookjestuin

Zonnewende, zo heet het vakantiehuis. De naam staat in sierlijke letters op een pijl die wijst naar een pad dat naar boven kronkelt tussen bomen met knoestige stammen. Bij de bomen aan de rand van het pad is de aarde tussen de wortels gedeeltelijk weggespoeld. Mirte glimlacht. Het lijkt wel of die bomen op hun tenen staan, kromme tenen begroeid met mos. Ze ademt diep in. Die lucht, de geuren, zo zalig. Zeker na al die uren in een duffe auto. Vijf uur heeft ze het moeten uithouden op de achterbank geplet tussen haar twee broers.

Jonas en Kobe rennen het pad al op.

Mirte rent achter hen aan.

Daar is het huis!

Rode dakpannen, groene luiken en kanten gordijnen voor de ramen. Net een huis uit een sprookje. Jonas morrelt al aan de deurklink, maar de deur

is natuurlijk op slot. Mirte kijkt om, naar vader die een zware koffer naar boven zeult en naar moeder die twee volgestouwde boodschappentassen de helling op draagt.

Zou ze teruggaan om de sleutel te vragen?

Nee, haar ouders hebben de sleutel niet.

Wat heeft mama ook weer gezegd?

Vlak bij het huis is er een nestkastje.

Daar zit de sleutel in.

‘Jonas! Kobe! Ik heb de sleutel gevonden!’ Met de sleutel stevig in haar vuist geklemd rent Mirte naar het huis. Jonas steekt zijn hand al uit, maar Mirte schudt haar hoofd.

‘Nee, ik doe de deur open.’

Jonas moppert. Kobe grinnikt en zet een stap opzij. Mirte steekt de sleutel in het slot. De deur gaat knarsend open.

O, een ronde tafel met een roodgeruit tafelkleed! Net zo’n tafelkleed als in het poppenhuis bij oma op zolder.

En daar in de keuken.

Wat een grote ketel!

O, een haard.

Bij de haard is er ook een haak.

Dit lijkt wel het huis van een tovenaar, denkt Mirte, en die grote ketel moet aan de haak boven het vuur met een pruttelende toverdrank erin.

Haar broers stormen haar voorbij. Jonas draait de sleutel die in de achterdeur zit om en rent naar buiten.

Kobe rent achter hem aan.

Mirte niet.

Ze wil nog niet naar buiten.

Eerst het huis verder verkennen.

Ze opent een deur en staat in een slaapkamer met een dubbel bed waarop een gebloemde spreid ligt. Aan de muur hangt een grote, ovale spiegel. In het spiegelglas zitten kleine zwarte spikkels.

**Wat gek, nu lijkt het net
of ze zwarte sproeten heeft.**

In de houten rand zijn ranke takken met rozen uitgesneden.

Dit moet een heel oude spiegel zijn.

Mirte laat haar vinger over het sierlijke houtsnijwerk glijden.

Au!

Ze kijkt naar haar vinger.

Een druppel bloed.

Ze steekt haar vinger in haar mond.

Heeft ze zich aan een doorn geprikt? Zouden die echt zo scherp zijn? Ach nee, het was vast een spijker of een splinter.

‘Spiegeltje, spiegeltje aan de wand, wie is het mooiste van het land?’
klinkt het plots. Met een ruk draait Mirte zich om.

O, het is haar vader maar.

Toch voelt ze haar wangen gloeien.

Snel glipt ze de kamer uit.

Ze haat het als ze bloost.

Waarom moest ze nu weer rood worden?

Ze mag toch wel in een spiegel kijken.

Ach, waar maakt ze zich druk over? Hup, verder op ontdekkingsstocht.
Langs een steile houten trapladder klautert ze naar boven.

Onder het schuine dak zijn twee kamers met telkens twee bedden.
Door het raam kan ze de verwilderde tuin zien, een open plek omringd door een wirwar van struiken. Achter die struiken begint het bos.

Mmm, zalig!

Een sprookjeshuis in een sprookjesbos.

Ze leunt uit het raam, snuift de geur op en luistert naar het ruisen van de bladeren. Hun geritsel lijkt wel fluisteren, alsof in dit bos ook de bomen verhalen vertellen.

Hé, daar beweegt iets.

Een eekhoorn!

Daar nog een.

Wat zijn ze snel.

**Ze rennen en springen
van tak naar tak,
van boom naar boom.**

Af en toe kronkelen hun pluimstaarten zich rond een tak, soepel en sierlijk maar vooral heel slim, want zo bewaren ze hun evenwicht hoog in de kruinen van de bomen.

Een triomfantelijke kreet doet Mirte opschrikken.

‘Jonas, dit moet je zien!’ roept Kobe.

‘Wauw! Dit is geweldig!’ roept Jonas.

Wat is er zo geweldig?

Dat wil Mirte heel graag weten!

Ze leunt nog een beetje verder uit het raam.

Haar broers kunnen niet ver zijn.

Toch ziet ze hen nergens.

‘Kobe! Jonas! Waar zitten jullie?’

‘Hier!’ roept Jonas.

Ze hoort hem lachen.

‘Waar? Ik zie jullie niet!’

Er wordt nog harder gelachen.

‘Kom ons maar zoeken!’ roept Kobe.

Mirte is in de tuin. Voor de derde keer loopt ze langs de struiken, een kluwen van prikkende takken die als een groene muur de open plek met een tafel, zes tuinstoelen en wat wilde bloemen bijna volledig omsingelt.

**Maar hoe ze ook zoekt,
ze kan haar broers nergens vinden.**

Toch weet ze zeker dat hun stemmen hier ergens vandaan kwamen.

Rotbroers, ze zijn vast al verder het bos in getrokken. Konden die twee tornado's nu echt niet even op haar wachten?

Net als ze besluit om dan maar alleen in het bos op ontdekking te gaan, hoort ze gegniffel.

Hé, een gat!

Een opening in de muur van groen.

Mirte wringt zich erdoor.

‘Tada, ons geheime kamp,’ zegt Jonas.

‘Is het niet geweldig?’ Kobe glundert. ‘Deze plek heb ik ontdekt en in dit bos kun je ook supergoed rondsluipen.’

‘Ja,’ zegt Jonas. ‘Laten we de waterpistolen halen. Dan houden we een watergevecht.’

Kobe fronst. ‘De waterpistolen liggen nog in de auto.’

Jonas haalt zijn schouders op. ‘Dan gaan we die toch gewoon halen.’

Kobe schudt zijn hoofd. ‘Als mama en papa ons zien, dan mogen we nog niet spelen, dan moeten we eerst helpen met alles uitladen.’

Jonas trekt een vies gezicht, nee, daar heeft hij geen zin in.

‘We kunnen ook een schattenzoektocht doen,’ zegt Mirte.

‘Nee,’ zegt Jonas,

‘geen schattenzoektocht.

**Een watergevecht is veel leuker
en we hebben geen schat.’**

‘Toch wel,’ zegt Mirte.

‘Ik zag mama net met de boodschappentassen.

Daar zit het snoep in.’

Kobe juicht. ‘Een snoepschat!

Goed idee!’

De snoepschat

Mirte is al op verkenning uitgegaan. Ze heeft de ideale plek gevonden om de snoepschat te begraven en ze heeft die plek heel zorgvuldig uitgetekend op een kaart. Kobe heeft in een schuurtje niet alleen twee schoppen gevonden, maar ook een oude blikken doos.

**In de doos zit wel een gat,
maar dat is niet erg.**

Het snoep zit in een plastic zak.

Het zal er niet uit vallen.

Met de snoepschat, de schatkaart en een schop trekt Mirte het bos in. Ze gaat naar een dikke oude eik, duwt haar rug tegen de ruwe stam en meet zorgvuldig vijftien passen af.

Ze graaft.

Ze puft.

Is de put al diep genoeg?

Ze steekt de schatkist erin.

Ja, zo is het goed.

Snel schept ze de put weer dicht.

Dan stampt ze de omgewoelde aarde aan en camoufleert haar graafsporen met wat bladeren en takken. Perfect, zelfs haar broers zullen niet zien dat zij hier heeft gegraven. Hé, denkt Mirte, als ik nu eens valse graafsporen maak? Her en der graaft ze putten en die schept ze dan snel weer dicht.

Oef, van al dat graven heeft ze het warm gekregen.

Even uitrusten.

O, wat is dat daar tussen die stenen?

Kijk, een hagedis.

Zijn puntige tong floept uit zijn bek.

Mirte glimlacht. Wat een schattig beestje.

Maar dan hoort ze vader roepen.

Ze moet komen eten.

O nee, is het al zo laat!

Na het avondeten hollen Jonas en Kobe onmiddellijk met de schatkaart het bos in.

Mirte wil hen volgen,

maar ze mag niet.

Eerst helpen met de afwas.

Mirte protesteert. Waarom moet zij wel afwassen en Jonas en Kobe niet? Waarom mogen Jonas en Kobe wel gaan spelen? Maar haar ouders zijn niet te vermurwen. Jonas en Kobe hebben al geholpen. Ze hebben mee de auto uitgeladen. Al die zware zakken moesten omhooggesjouwd worden langs dat steile pad. Waar was zij toen? Zij was aan het spelen in

het bos. Was dat eerlijk? Als zij toen ook een handje had geholpen, dan had ze nu niet hoeven afwassen.

Mirte zucht en stroopt haar mouwen op. Ze draait de kraan open. Stomme afwas. Waarom is hier verdorie geen afwasmachine?

**Zodra de afwas klaar is,
rent Mirte het bos in.
Daar zijn haar broers.
Oef, ze hebben de schat nog niet gevonden.**

‘Ben je daar eindelijk,’ puft Kobe. Hij staat tot aan zijn middel in een put. Op zijn wang zit een zwarte veeg. ‘Hoe diep ligt die schat eigenlijk?’ vraagt hij.

‘Ja, hoe diep ligt die schat?’ roept Jonas. Hij is een beetje verder aan het graven. Ook zijn put is diep en naast zijn put ligt een berg aarde.

**Mirte grinnikt. ‘Niet zo diep.
Maar waarom graven jullie eigenlijk twee putten?’**

‘Twee?’ roept Jonas met een rood hoofd. ‘Ik heb daar ook al gegraven.’ Jonas wijst en dan ziet Mirte nog meer putten en bergen. Aan de rand van een van de putten ligt het lange rode lint dat ze rond de kaart had gebonden, en ernaast, half bedolven onder de klodders aarde, de schatkaart.

‘Hebben jullie goed op de kaart gekeken?’ vraagt ze.

Jonas snuift. ‘Die kaart heb ik niet nodig. Hier waren duidelijk graafsporen.’

Mirte proest het uit. ‘Haha, dat heb ik met opzet gedaan.’

Kobe kreunt, Jonas gromt. Mirte veegt de klodders aarde voorzichtig van de kaart af.

‘Geef me die schatkaart eens,’ zegt Kobe.

**Hij kijkt naar de kaart,
naar de eik,
nog eens naar de kaart.**

Dan pakt hij zijn schop, gaat naar de dikke eikenboom, duwt zijn rug tegen de ruwe stam en meet vijftien passen af. Met zijn schop schuift hij de blaadjes en takjes opzij. De graafsporen van Mirte worden zichtbaar. Kobe grijnst. Hij plant zijn schop in de aarde.

‘Ik voel iets hards!’ roept hij.

**Hij knielt neer
en graaft verder met zijn handen.**

‘Ik zie het deksel van de schatkist!’

Jonas komt naast Kobe zitten en wrikt al aan het deksel.

‘Nee, Jonas,’ zegt Kobe. ‘Niet doen. De schatkist moet er eerst uit.
Help me om die aarde eromheen weg te graven.’

Maar Jonas luistert niet naar Kobe.

Hij trekt nog harder.

Het deksel schiet los.

Mirte probeert tussen de hoofden van haar broers door te kijken. Eerst kan ze amper iets zien, maar dan... Haar ogen worden groot, haar mond valt open. De blikken doos is leeg: geen snoep, enkel een kapotte, plastic zak.

Jonas’ ogen bliksemen. ‘Eerst valse graafsporen en nu een valse schat!
Mirte, zeg op, waar is de echte schat?’

‘Dit is de echte schat.’

‘En waar is het snoep dan?’

‘Dat weet ik niet.’

‘Dat weet je niet?!’

‘Nee, ik weet het echt niet. Ik zweer het.’